

SAMORASTNIK

št. 3

(glasilo devetošolcev in devetošolk)
OŠ Prežihovega Voranca Ravne na Koroškem

Dragi devetošolci, starši, dragi kolegi učitelji!

Slovo je vedno emocionalno. Skupaj smo preživeli devet polnih let in se hočeš nočeš nekako navezali, navadili drug na drugega, postali smo, upam reči, prijatelji. Drug od drugega smo spoznavali skrivnosti, ki so nas spremljale vsa šolska leta. Učitelji smo bili tanka vez med šolo in družino. Skratka – skozi teh devet šolskih let je pihal veter, ki je s sabo prinašal dobre in tudi manj dobre stvari. Včasih je bila tudi burja pa kislo deževno vzdušje ... večinoma pa, v to sem prepričana, sončno in toplo razpoloženje, ki bo, upam vsaj, spremljalo in oplemenitilo vaše slovo z lepimi sončnimi spomini na to našo Prežihovo šolo.

Ko vas takole gledam, polne pričakovanj in želja pred življenjem, ki vas čaka, zdaj, ko ste uspešno opravili prvi zrelostni izpit, mi je kar nekam žal, da odhajate. Bili ste generacija, ki mi je vsako jutro, ko sem odhajala v šolo, dajala neko nevidno energijo, nek občutek, da se mi splača podajati svoje znanje, izkušnje, nasvete, graje in morda včasih tudi za vas napore in tečne naloge in obremenitve. Zdi sem mi, da ničesar, kar sem postorila z vami, ni bilo zastonj. Obresti vloženega truda, ki vam ga dajemo učitelji, boste unovčili seveda vi, nam bo ostalo le prijetno zadoščenje, ko bomo kasneje slišali, da ste uspeli v življenju. To je tudi vse, kar ostane od vsake generacije, torej spomini in sledi, ki nas vežejo še dolga, dolga leta.

Naša šola je postala navzven morda komplicirana ustanova. Težko je spremljati, kaj šele razumeti vse spremembe, ki nam jih vsiljuje zunanje okolje. Težko je nam učiteljem, ki smo v primežu številnih administrativnih nesmislov, težko je vam učencem in tudi staršem, kajti ustaljeni kompas tradicionalnih učnih in šolskih vrednot, ki jih poznate še iz vaših šolskih klopi, to je red, disciplina, spoštovanje in tako naprej, da ne naštevam, se je v zadnjih nekaj letih obrnil na glavo.

Če me poznate in zdi se mi, da smo se kar dobro spoznali, boste priznali, da se učitelji na naši šoli, torej vaši učitelji, nismo oddaljili od teh vrednot. Morda je kdo rekel, da sem, oz. smo preveč strogi, preveč prepričani v svoj prav – to je od kilometrine, kot pravimo, od izkušenj, ki jih imamo za sabo. Vem, da so določene stvari v učnem procesu večne, da se jih ne da uničiti z nobeno levo ali desno politiko. Šolski ministri se lahko menjajo, politika v šoli nima kaj iskati – šola ima svoja pravila, ki nalagajo odgovornost nam učiteljem, vam učencem in seveda vam staršem. Vsak od nas igra svojo vlogo, vsak ima svoj del odgovornosti - torej končni izdelek – to ste torej vi, dragi devetošolci, je plod našega skupnega dela in truda in tako bo tudi naprej. Za te trajne vrednote, ki oblikujejo otroke v samostojne in vsestransko sposobne osebe, se moramo boriti vsi – mi učitelji in z nami vred tudi vi, dragi starši.

Kot vidite, tudi v tem govoru ne morem iz svoje kože in vas malo učim, vam malo pridigam, toda verjemite mi, s sabo v življenje boste odnesli tudi del moje energije, del energije vsakega izmed učiteljev, ki smo vas spremljali skozi osnovno šolo, del našega znanja, naših izkušenj in tudi del naših tečnosti in nekaterih slabosti ... skratka, delček nas učiteljev in pedagogov pa tudi kuharic, snažilk, našega hišnika, knjižničarke, tajnice, računovodkinj, pomočnice ravnatelja in seveda tudi ravnatelja. Želimo vam vse najlepše in naj se vam izpolnijo vse skrite osnovnošolske želje, ki z današnjim dnem, takoj po tej valeti, postajajo zrela resničnost, ki se ji reče življenje tam zunaj. Ko boste pogledali od daleč na tole našo Prežihovo šolo, recite le – fajn je bwo.

SREČNO

Cvetka Kos, razredničarka 9. a

V 6. razredu sem svojim bejevcem ob neki priložnosti zapisala:

»Življenje na dolgi rok poskrbi, da dobro zmaga. Zaupajmo si, sprostim se in veselimo se dni, ki prihajajo. Zaupajmo, da bomo zmogli živeti dobro, živeti bolje, da bomo zmogli biti dobri vsak dan.«

Mislim, da nam je v štirih letih uspelo. O tem sem danes trdno prepričana. Večina je že spoznala, da nas naša dobra dela bogatijo bolj kot materialne dobrine. Mnogi že veste, kaj želite in kam vas bodo vodile poti. Stopajte v življenje pokončno, ponosno, samoraslo in ... In če bi bila vedež, potem bi vam danes dejala:

***IN ČE BI ZNALA,
BI VAM VSO ZNANOST ŽIVLJENJA RAZKRILA,
VAS V LEPO IN BREZSKRIBNO DEŽELO POPELJALA,
KJER ZDRAVO IN SREČNO BI SKUPAJ ŽIVELI
IN VSEGA DOVOLJ BI IMELI.***

Vanja Benko, razredničarka 9. b

Kotlje, 6. 6. 2012

Devetemu c kvartina z odmevom pa še kaj!

Odločila sem se, da povem tisto, česar v teh letih nisem ... sem

Pa kaj bi to!!! Ooo

Danes vse je na svojem mestu. Tu

In četudi zame in zase greste ... ste

Ponosna sem, da sem bila vaša razredničarka.

Dojeli ste, kaj pomenijo prepir, zavist, ljubosumnost, strah.

Naučili ste se sprejeti ljubezen in dobroto.

Razumeli ste, kaj pomeni poštenje.

Začutili ste poraz in uspeh.

Spoznali ste vrednost dela in sreče.

Vesela sem, da odhajate tako opremljeni novim izzivom naproti.

Bojana Verdinek, razredničarka 9. c

RAZREDNIČARKE

Učitelji, starši, otroci! Pred devetimi leti še neznanci, tujci z ulice ... Otroci, katerim je bila posvečena naša skupna skrb in pozornost, pa so stkali vezi med nami. Iz neukih, zvedavih otrok, ki niso znali brati in pisati, niso ločili velike začetnice od male, kaj šele, da bi vedeli kaj o zgradbi celice, daljni Avstraliji ali o zgodovinskih dejstvih, ki so poznana v razvoju človeka, ste nas Vi otroci – danes mladostniki, prerasli tako v višini kot tudi v znanju. Imeli ste dobre učitelje v šoli in doma.

V prvih letih šolanja smo mi starši kdaj z zavistjo pomislili na vas učitelje, saj je vaša beseda bila več vredna od besede atija ali mame in je bilo vse treba storiti tako, kot je rekla učiteljica. Z željo, da se naučimo več in da združimo moči, smo zato starši stopili k vam v šolo, da spoznamo vaše pristope, zahteve in pričakovanja. Vedno nismo bili istih misli in pogledov. Pogosto smo skupaj z otroki jadikovali ob zahtevni domači nalogi iz matematike ali angleščine in se glasno spraševali, kaj nam je tega treba bilo. Al' nam je treba bilo al' ne, prerasli smo vse.

Skupaj z vami, spoštovani učitelji, dragi otroci in starši, stojimo na koncu naše skupne poti. Zremo v dalje, vemo, da poti nazaj ni in da gremo naprej.

Zato hvala vam, spoštovani učitelji! Hvala za varno vodenje, varstvo in vzgojo naših otrok. Za znanje in izkušnje, ki ste jih delili z našimi otroki in z nami, starši. Verjeli smo v vas, vam zaupali ter vas podpirali po naših najboljših močeh in svojem znanju.

Veliko smo doživeli skupaj in nepozabne vtise zapisali v poglavje življenja, ki se sedaj zaključuje. Knjiga, ki jo pišejo naši otroci, pa se nadaljuje in bo zaradi vas, ki ste se pomembno zapisali vanjo, zanimivo in bogato branje tudi v prihodnje. Zato se vam v imenu staršev zahvaljujem, izrekam priznanje za vaše delo in trud ter vam želim še veliko uspeha pri izobraževanju rodov, ki prihajajo.

Vem, da vam ne bo lahko, verjamem pa in prepričana sem, da je vredno.

V imenu staršev zapisala: Sonja Tiršek, mama devetošolca Aneja

Drage učiteljice in učitelji, dragi delavci šole!

Življenje je dolga pot, speljana v neznano. Je pot ovir, ki jih je treba prebroditi, pot trnja, ki se nam rine globoko v kožo. Je pot, polna križišč, ko je treba sprejemati pomembne odločitve. In je pot, polna razgledov in rož, ki nam vlivajo upanje. Je pot oblakov in sonca. Je pot vzponov in padcev. A je le ena od mnogih. Mnogih poti, ki se vijejo v neskončnost.

Ko so se pred devetimi leti prvič prekrizale naše poti, smo postali znanci, skozi leta skupnega guljenja klopi smo se spoznavali in odkrivali. Delili smo izkušnje, se spodbujali in si pomagali. Skupaj smo se razvijali, iskali drug drugega in sami sebe. Postali smo prijatelji.

Devet let je za nami. Devet let garanja in hrepenenja po čim boljšem uspehu. A tudi devet let druženja in smejanja. Devet let odraščanja. Ko tako pogledam nazaj, se mi zdi, da sem komaj stopila v prvi razred in sem že tukaj. A medtem se je zgodilo veliko. Medtem sem se iz petletne deklice spremenila v najstnico. Vsi smo se. In ni se zgodilo v enem dnevu. Potrebovali smo čas, pomoč in nekoga, ki nas je spremljal, ko nam je bilo hudo, nekoga, ki nas je spodbujal, ko smo skoraj obupali, nekoga, ki nam je pokazal, kako lep je svet. In vse to ste nam dali vi, naši starši, naše učiteljice in učitelji pa tudi vsi ostali delavci šole. Kazali ste nam svet v vseh lučeh, ki jih odseva, nam nesebično pomagali in nas usmerjali. Vsi skupaj ste nam pomagali izbirati prava križišča, nam pomagali saditi drevesa ob poti, kjer smo hodili. Bili ste graditelji naših temeljev, naših temeljev življenja.

Naše poti niso bile vedno ravne in obsijane s soncem. Včasih so se vlekly in vijugale po temačnih gozdovih, drugič so nas obdajali potoki solza. A ni bilo pomembno, kako huda je bila situacija, v kateri smo se znašli, vedno smo s skupnimi močmi našli rešitev. Ni bilo vedno lepo, a vedno smo imeli nekoga, ki nam je stal ob strani. In veseli smo, da smo lahko bili v vsakem trenutku del velike družine, osnovne šole Prežihovega Voranca.

Prispeli smo kot otroci in postali mladostniki. Prišli smo vsak zase in postali smo eno – PREŽIHOVCI. In odšli bomo kot kamenčki in vi boste ostali na naših poteh, ki bodo izginjale za novimi izkušnjami in spoznanji. A po poti lahko gremo le naprej, poti nazaj ni. Lahko gremo proti novim križiščem, novim izkušnjam in srečamo na novih poteh nove ljudi. Ni pomembno, kam se bomo odpravili, ni pomembno, kaj nas čaka. Ostali bomo skupaj, naše poti se bodo še srečale. Mogoče le za trenutek, le za minuto, a se bodo. In vedno bomo vedeli, da so bile nekoč naše poti eno, da smo hodili z roko v roki proti svetlu, da smo postali nekaj nerazdružljivega, nekaj nepozabnega. In to bomo za vedno ostali, v srcih, v mislih, v sebi.

Hvala Vam za vse, kar ste storili za nas.

Tara Ledinek, devetošolka

OŠ PREŽIHOVEGA VORANCA RAVNE NA KOROŠKEM

GLASILO

9. c

2003–2012

9. c

Bojana Verdinek naša razredničarka tri leta je bila,
vsi pa pravijo, da nas je poboljšala.
Prej govorilo o nas veliko se je,
sedaj pa popularnost naša zaradi nje padla je.

Rada nam se nasmeji,
ko med malico kdo kakšno neumnost naredi.
Preganjati vedno mora nas,
ker opravičila niso naša strast.

Za nami po šoli se podi,
če kdo kakšno neumnost naredi.
Potem pa v svoj kabinet ga napodi,
da probleme z besedami uredi.

Vendar uspelo ji ni vsega naredit,
saj le za športne dni,
smo kot ena skupina bili.

Veronika Kotnik naša razredničarka v
6. razredu je bila,

vedno nam je rada pomagala.

Radi se spominjamo tistih dni,
ko smo se skupaj z njo zabavali.

Poimenovala nas je KŠC,

kaj pa to je,

izdamo vam ne.

Tisti dnevi so naš najlepši spomin,
ki bo v našem srcu za vedno kot
opomin.

vaš Klepetavi Šesti (zdaj deveti) C.

Punce:

Patricija Obretan

Nika Sonjak

Nika Uršnik

Janja Fužir

Eva Koren

Eva Poberžnik

Tanja Repotočnik

Maša Pori

Nina Bobek

Razredničarka:

Bojana Verdinek

9. c

Fantje:

Luka Kert

Nemanja Spasojević

Herman Dihpol

Peter Račel

Blaž Poročnik

Žiga Štebih

Klemen Kričej

Mario Džambas

Nejc Tretjak

Alija Ahmetović

ŽAREK UPANJA

Sončni žarek na nebu žari,
kako lepo se nam to zdi.
Ni lepšega kot poslušati ptičje petje
in gledati, kako raste pomladno cvetje.

V očeh ljudi nasmeh se rojeva,
saj vsako pomlad nova ljubezen uspeva.
In če upaš, sanjaš, hrepeniš,
lahko prav vsako stvar dobiš.

Patricija Obretan

Vesel in radosten pomladni dan,
ki s soncem je obsijan,
nam daje upanje za lepši dan.

Vesela in radostna pomladna noč,
ki z zvezdami nas obdaruje,
nam pripoveduje,
da noč ima svojo čarobno moč.

Eva Koren

Na nebu je sonce že ves dan.

Še enega oblaka ni,
da nebo pestro naredil bi.

Saj to ni sonce na nebu, tudi ni oblak,
to je veselje.

Če si prijatelj moj, ga lahko delim še s teboj.

Janja Fužir, 8. r.

SPOZNALA SEM, DA JE ...

... v življenju veliko korakov

od majhnih do velikih,

od nepomembnih do pomembnih,
ampak včasih se nam nepomembni

zdiyo preveč pomembni

in tako se obremenjujemo s preveč
nepomembnimi stvarmi

in pozabimo na najpomembnejše.

**Življenje je eno samo, zato ga ne smemo
zapraviiti z nepomembnimi koraki!**

Nika Uršnik

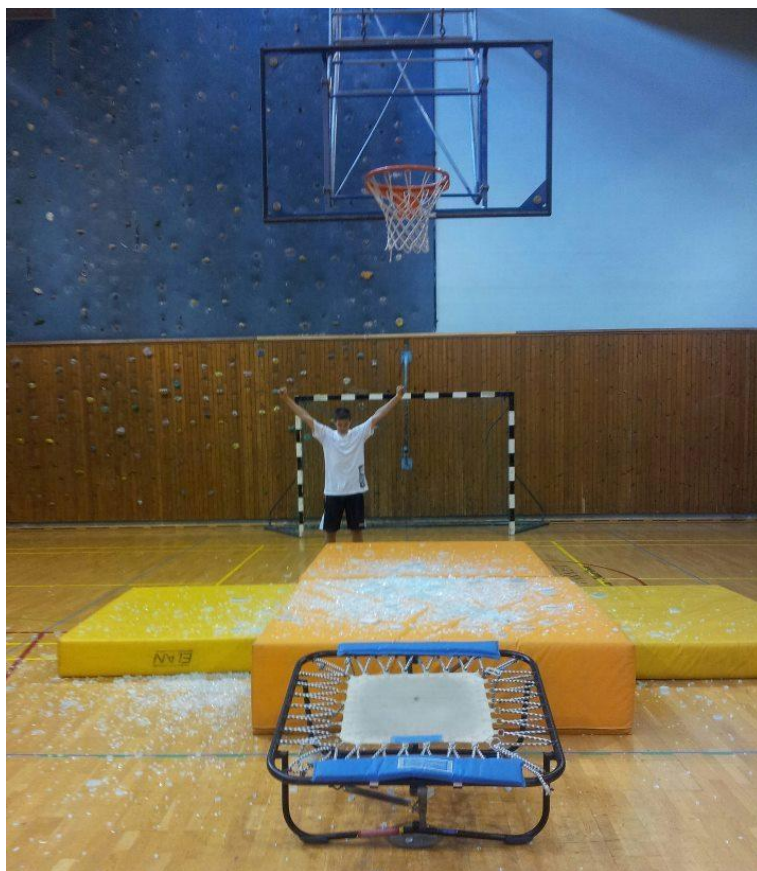
VETER, SONCE, DEŽ

Če bi znala, bi vam zapela
najlepše verze pesmi,
povedala, kar ptički si pojo,
kam ljudje potujejo
in kaj zgodilo se z nami bo.

Eva Koren

Toplo sonce sije
in zeleno pokrajino obsije.
Ptički veseli so
in z žvrgoljenjem
toplo pomlad oznanjajo.

Nejc Tretjak

Narava je lepa,
rožice cveto,
poglej tja,
kako lepo je nebo.

Trava je zelena,
cvetlice rastejo,
pomlad prihaja,
cvetlice nam to kažejo.

Herman Dihpol

Šumi, šumi veter,
šumi, šumi listje.
Beži, beži Peter,
drhti, drhti cvetje.

Sije, sije sonce,
lije, lije dež.
Po zraku letajo pikapolonice,
po tleh pa teka miš.

Peter Račel

LJUBEZEN

Bila je kot roža,
bila je privid.
Zaljubil sem se,
mi vzela je dušo,
zato sem ji pel in igral
na svojo harmoniko.

Klemen Kričej

Odkar spoznala sem te,
moje srce v oblake poletelo je.

Ker ti ljubezen mojega življenja si,
s tabo vse se spremeni,
ti najboljši fant na svetu si.

Nina Bobek

PA DA BI ZNAL

Pa da bi znal, bi vam zapel

o njeni lepoti.

Cel svet bi objel,

z roko v roki, bi te vodil po
vseh poteh

in te obranil vseh skrbi.

Potem bi ti ves vesel pesem
zapel.

Alija Ahmetović

Pa da bi znal, bi vam zapel

o svetlem slanem morju,

o mračnem gozdu,

o hladnem srcu,

o človeški duši ...

Herman Dihpol

Pa da bi znala,

bi vam zapela,

da ni na svetu tako hudo

in da je vsak dan lahko lepši,

če ga le obrneš tako.

Patricija Obretan

NAŠI VZORNIKI

Imam starše, ki me vsakodnevno spodbujajo k novim ciljem. Od mene pričakujejo, da bi nekaj več naredil iz svojega življenja, saj imam večjo priložnost, kot pa sta jo imela onadva. Predvsem njuna prijaznost, odgovornost, spoštljivost mi je všeč. Tudi to je del mojega cilja.

Rad bi se še več naučil in pomagal ljudem, ki potrebujejo pomoč.

Alija Ahmetović

Včasih pa ti v življenju stoji tudi kaj na poti, kakšna ovira, ki se ti zdi nepremagljiva. Takrat je zelo pomembno, da človek vztrajaš in se ne predaš česar pa za sebe ne morem reči. Na žalost se sam velikokrat enostavno predam in odneham, kar pa ni dobro. Vzgojili so me, da so mi vrednote, kot so poštenost, odkritost, prijateljstvo in družina najpomembnejše, ne pa samo denar, bogastvo, lepota, čeprav sem se tudi naučil, da se takšnimi vrednotami včasih srečujemo na poti v življenju.

Človek mora biti v življenju pošten, odkrit ter ne preveč vsiljiv, saj tako daleč prideš. Najpomembnejše zame pa je seveda družina, ker vem, kako hudo je tistim, ki so brez nje, ter nimajo staršev. Želim si, da bi bilo takih čim manj.

Peter Račel

Sama menim, da živim v okolju, ki mi ponuja več, kot si marsikdo ne zna predstavljati. Zaradi vseh, ki so me vzgajali, imam glavno vrednoto, in to je zdravje. Moja babica je bolna že kar nekaj časa in vedno pravi: "Če bo zdravje, bo vse dobro".

Eva Koren

Prav tako kot poklic medicinske sestre me veseli petje. Verjamem, da so sanje vsake najstnice, da bi postala slavna, a te sanje bi rada spremenila v resničnost. Svoje prihodnost si brez pevske kariere ne znam predstavljati. Glasba me spremlja že od malih nog in upam, da se mi te sanje uresničijo.

Patricija Obretan

V prihodnosti si želim, da bi uspešno končala osnovno in srednjo šolo, potem pa postala odlična frizerka, ki bom imela vedno poln salon in mi bo posel odlično tekel. Vem, da se bom morala za to zelo potruditi.

Nina Bobek

Največ mi pomeni, da bom pošten do drugih, odkrit, da se jim ne bom lagal, do družine bom odkrit in jih bom spoštoval in tudi do prijateljev se bom lepo vedel. Najpomembnejša je družina, ker mi pomaga in mi stoji ob strani. Za prihodnost si želim, da bom uspel v vsem in da bom dosegel, kar želim.

Žiga Štebih

Pri odraščanju mi je pomagala babica, saj nisem hodil v vrtec. Naučila me je veliko stvari. Naučila me je, kako se pogovarjati z ljudmi, olike, branja in pisanja. Pomagala mi je pri veliko stvareh. Na moj razvoj je vplivala zelo pozitivno, saj me je imela zelo rada, čeprav me je večkrat okarala, da sem tečen.

Nejc Tretjak

V življenju je zame poštenost na prvem mestu, potem pa odkritost, družina in prijateljstvo.

Moji načrti za prihodnost so nekako že izoblikovani in tudi upam, da mi bo uspelo, da bi imel svoj ansambel. Od življenja pa si želim, da bi bil zdrav in srečen.

Klemen Kričej

Velikokrat sama pri sebi rečem: "Ceni to, kar imaš. Ko boš izgubila vse to, bo že prepozno." In dokler razmišljam o tem, cenim, potem to počasi pozabljam in ne cenim več. Zdi se mi spet vsakdanje – pa vem, da ni prav.

Janja Fužir

Nikoli se nisem znala pravilno, odločno postaviti zase, a to se je spremenilo. Znam sprejeti vse izzive, ki mi jih življenje daje, in tudi tiste, ki si jih zadam sama. Moja največja želja je, da bi si lahko vsi med seboj pomagali.

Nika Sonjak

Ob odraščanju so me naučili, da moram ljudi spoštovati, jih ceniti. Že kot majhno deklico so me naučili, da morata besedi hvala in prosim biti vsakdanji – samoumevni. Naučili so me tudi skromnega življenja in zavedam se, da če človek ni zadovoljen z malim, velikega vreden ni.

Janja Fužir

Jaz najbolj cenim upanje. Tudi če ga je čisto malo, samo da je.

Nemanja Spasojević

Mnenja sem, da ti prav družina pomaga skozi temne trenutke življenja. Čeprav se včasih zdi, da staršev ne cenim dovolj, saj mi kaj prepovedo, jih imam še vedno najraje na svetu. Družina so prijatelji, ki si jih ne izberemo sami, ampak nam jih podari življenje. Prav zato večino izzivov življenja rešim z njimi, saj so luč v temi. Zmeraj se mi je zdelo, da od sebe ne dam dovolj truda. Pa vendar sem odločena, da bom v življenju veliko dosegla. S tem namenom sem se vpisala v gimnazijo. Želim postati uspešna na svojem področju dela, da bo družina ponosna name.

Eva Poberžnik

Moj vzornik je moj stric. Preživlja družino s plačo, ki ni velika, zato mora dodatno delati – popravlja avtomobile in tovornjake. Vedno je prijazen in pomaga, če le lahko. Rad se druži s prijatelji in da za kakšno pijačo. Nekoč bi rad bil kot on.

Blaž Poročnik

Moj oče me spodbuja k dobrim stvarim. Samostojno vzgaja štiri otroke in z delom služi kruh. Tudi kuha in me uči stvari, ki mi bodo v življenju koristile. Sam se veliko znajde in se uči. Spoštuje druge in ni pohlepen. Zaradi vsega tega je moj vzornik in junak.

Mario Džambas

Moja vzornica je moja sestra. Sledi svojim sanjam in vedno gleda svetlo na prihodnost. Napak ne obžaluje, ampak se iz njih uči. Rada pomaga in ničesar ne pričakuje v zameno. Čeprav je mlada, je že zmagovalka – od šestega leta igra električno kitaro, pri trinajstih je s prijateljicami ustanovila glasbeno skupino Crvena ruža in zmagala je na pevskem tekmovanju mladih talentov v Bosni.

Alija Ahmetović

C-jevci in njihove lastnosti

MARIO zgodovino obvlada, zato ni čudno, da nam jo vedno še enkrat razlaga.	HERMAN rad lenari in spi, prav zato pouk večkrat zamudi, saj mu babica budilke nastavila ni.
MAŠA odlična pevka je, to nam na nastopih dokazala je.	JANJA rada harmoniko igra, zato med odmori z veseljem kaj zaigra.
EVA (Koren) velikokrat potuje in nam o tem med odmori pripoveduje.	BLAŽ računalničar je pravi, vse, kar narobe je, nam on popravi.
KLEMEN rade volje priskoči na pomoč, kjer potrebna je fizična moč.	NIKA (Sonjak) z nami poseda in se glasno smeji, da nam vsak dolgočasen dan popestri.
NEMO naš nas vse nasmeji, ko iz njegovih ust kakšna neumnost prileti.	ŽIGA rad govori in se zabava, zato pri njegovi mizi vedno poteka huda razprava.

NEJC za nogomet živi, le njemu se posveča, zato se malokdaj uči.	NIKA (Uršnik) vedno rada riše, pod svoje umetnine se s ponosom podpiše. Res je punca, kot se šika, vsaka stvar jo zamika.
PETER vedno rad na košarko in tekmovanja hiti, samo da v šolski klopi ne sedi.	LUKA rad punce gleda in se okoli njih smuka, v šolske knjige pa prav nič rad ne pokuka.
ALIJA rad lepo se obleče, o stilu vedno rad kaj reče.	NINO zanima vse, samo šola ne. Rada se zabava in res je prijatelj'ca ta prava.
PATRICIJA vedno se smeji, če je smešno al' pa ne.	TANJA preglasi vse, oglasi se, kadar treba je in tudi kadar ne.
EVA (Poberžnik) rada se pogovarja in smeji, s sošolkami občasno svoje zgodbe deli.	

Računalniško oblikovanje: Blaž Poročnik